

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון קס"ד
פרשת וישב תשפ"ה

ואלה יעמדו על הברכה בעבוד שגדבו הוצאות הגליון

הרה"ח ר' דוד דואיק שליט"א
בארא פארק
הר"ר מאיר דואיק שליט"א
ירושלים
לרגל השמחה השרויה במעונם
בהולדת הנכדה - הבת

הגה"צ רבי ישראל ארנסטר שליט"א
הרב אברהם אליעזר ארנסטר שליט"א
לרגל שמחת אירוסיהבן - הנכד
חתן יצחק הי"ו
למזל טוב ובשעתומ"צ

הרה"ח ר' שמואל בירנבוים שליט"א
מאנסי
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת הבן
למזל טוב ובשעתומ"צ

הרה"ח ר' משה מייער שליט"א
משב"ק אצל כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע
לרגל שמחת הבר מצוה
לבנו הב' אברהם הי"ו
למזל טוב ובשעתומ"צ

לעילוי נשמת
הרה"ח יהודה מנחם (לייבוש) בוים ז"ל
בן הרה"ח ר' יצחק דוד בוים ז"ל
נלב"ע כ"א כסלו תשס"ג
הונצח ע"י

בנו הרה"ח יצחק דוד בוים שליט"א - ב"ב
חתנו הרה"ח שמחה אלבוים שליט"א - ב"ב
נכדו הרה"ח ר' צבי מרדכי רבינוביץ שליט"א - ביתר
נכדו הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א - לעייקוואד

לעילוי נשמת

האה"ח מרת שרה די שקא מאזעס ב"ד ברוך יצחק ע"ה
אשת הרה"ח ר' שמואל נתן מאזעס ז"ל
נפטרה י"ד כסלו תשפ"ה
נדבת כניה החשובים ר' חיים ור' טוביה שיחיו

הר"ר נפתלי ערליך הי"ו
לע"נ חותנו

הרה"ח ר' אלעזר ב"ד אהרן שלום ז"ל
בראדט
נלב"ע כ"א כסלו

הרה"ח ר' דוד כ"ץ שליט"א
בארא פארק
לע"נ אהודתו

האה"ח מרת מינדל ריזל גליק ע"ה
בת שיכולחט"א הרה"ג ר' חיים מרדכי כ"ץ שליט"א

תוכן הענינים

ליל שבת קודש שבת חנוכה
תשפ"ד.....טו

והתענג על ה' * בצר - הרחבת לי *
והתקדישתם - והייתם קדושים * רוח
דעת ויראת ה' * שאין אתה יודע מתן
שכרן של מצוות * אב לבנים יודיע אל
אמיתך * כולם שווים לטובה * סוף
מעשה במחשבה תחילה * החכם עיניו
בראשו

סעודה שלישית שבת חנוכה
תשפ"ד.....יח

החשך יכסה ארץ ועליך יזרח ה' * ויהי
הענן והחשך - ויאר את הלילה * והאר
עינינו בתורתך

• שיחות קודש •

הרה"ק רבי ישראל מהוסיאטין
זי"ע.....כא

אלה תולדות * כולם גיבורים כולם
קדושים * אם כבנים אם כעבדים * טוב
מושל ברוחו מלוכד עיר * כדי שיכוננו את
ליבם למקום * לקשר דעתו בה' *
להושיע משופטי נפשו * שלא ידחקו את
הקץ * בטל רצונך מפני רצונו * רחום
וחנון ה'

• דברי תורה •

ליל שבת קודש שבת חנוכה תשפ"א.....ה

ואורח צדיקים כאור נוגה * חכמה בגויים
תאמין * הן יראת ה' היא חכמה * תורה
מביאה לידי זהירות * והשיאנו את ברכת
מועדיך * א-ל ה' ויאר לנו

סעודה שלישית שבת חנוכה תשפ"א.....ז

נתת ליראיך נס * כי אתה תאיר נרי *
נר לרגלי דברך ואור לנתיבתי * עד
שתכלה רגל מן השוק... * הבינה תגדל
מהמועשה * ועל ניסיך שבכל יום עמנו *
שתצילני מעזי פנים ומעוזות פנים * עז
כנמר לעשות רצון אביך שבשמים * מעט
אור דוחה הרבה חושך

קידושא רבא תשפ"ב.....יא

האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב *
יצוה את בניו אחריו ושמרו דרך ה' *
תתחדש כנשר נעורכי * אנה אלך
מרוחק ואנה מפניך אברח * אל תביט
אחריך

סעודה שלישית תשפ"ב.....יג

החודש הזה לכם * מוסיף והולך *
השיבנו אבינו לתורתך * חנוכה - כח
ההתחדשות

ניתן להשיג הגליון

בארה"ק

ירושלים

אצל הר"ר זלמן לעווין הי"ד

ביתר

אצל הר"ר אברהם לאנדא הי"ד

בני ברק

אצל הר"ר שלמה לייב לאנדא הי"ד

בית שמש

אצל הר"ר שמחה בונם רוסט הי"ד

חיפה

אצל הר"ר ישראל ברודבקר הי"ד

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הר"ר ישראל נתן בוים הי"ד

יו"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

© כל הזכויות שמורות

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

קו אוצרות אמשינאוו

1605-3136-873

(בארה"ק 074-7964020)

שיעורי תניא בשלוחה 2

סדר ועימוד:

טקסטורה

bs0504177@gmail.com | 0504.177.077

פרשת וישב

ליל שבת קודש שבת חנוכה תשפ"א

החושך, והחזיקו באמונת אומן, עי"ז זכו לאור גדול, וה' האיר להם מאור הגנוז, וכח זה נשאר לדורות, ולכן בימים אלו בכל שנה ושנה נשאר הארה מזה האור, כדי להאיר בימים השפלים.

חכמה בגויים תאמין

בספה"ק בני יששכר האריך (חודש סיון ה, כב) אודות אריסטו היוני שהיה החכם הגדול שבאומות, והשיג את כל עניני המוסר עפ"י השכל האנושי, וטען שאין כל תכלית בהבלי עוה"ז והיה מגנה כל חמודות תבל, ודרש שאסור להנות מן העולם אלא כדי הכרח הקיום, ופרש עצמו מכל דרכי העולם וישב במדבר ואכל עשב השדה ומי נהרות וכו'.

ואורח צדיקים כאור נוגה

איתא ברזקה כי הל"ו נרות דחנוכה המה מול הל"ו שעות שהאיר אור הגנוז בששת ימי בראשית לאדם הראשון, שהביט בו מסוף העולם ועד סופו ע"ש. ובשפת אמת (חנוכה תרס"א) מבאר את ענין אור הגנוז, כי העולם נקרא הטבע שהוא מעלים ומסתיר את האור. אבל אור הראשון היה מאיר בכל אלה ההסתרות, וראו בכל הבריאה את אור ה', ואח"כ הגיע הטבע והחשיך את העולם והאור נגנז רק לצדיקים. וזהו גם ענין החושך שהביאו היוונים, שרצו להלביש הכל בטבע, וכדאמרו (מדרש פרי בראשית) 'וחושך' זה גלות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל, וכשבאו החשמונאים, והלכו בתוך

יכול לו, כי לנצח את היצר צריך כח רוחני.

תורה מביאה לידי זהירות

ידוע העובדא שפעם היה האבני נזר זצ"ל בבית חותנו הרבי מקאצק, ובאותה עת לא היה האבנ"ז בקו הבריאות, ואסרו עליו הרופאים ללמוד בעיון, על כן היה מעיין לפעמים בס' בחינות עולם שהוא ספר מוסר אשר חיברו ר' ידעי' הפניני, פעם נכנס חמיו הרה"ק מקאצק זי"ע לחדרו, והוא שם את הספר שבידו על השולחן, ניגש הרבי והסתכל בספר ואמר ה'בחינות עולם' הוא ספר חשוב מאוד, הוא מהבל (מלשון הבל) את כל העולם, אבל מה לעשות, הרי הגוף תובע את שלו, אך 'אביי ורבא' מזככים את החומר.

והשיאנו את ברכת מועדיך

אזמנ"ר הרה"ק מווארקי זי"ע ביאר על מה שקורין המועדות של השנה בלשון 'רגלים', מחמת שהם הרגלים ויסוד של כל השנה, שעל ידם בא התעוררות

הן יראת ה' היא חכמה

ואף הרמב"ם שיבח את חכמתו, אבל כידוע כל השגתו היה כל כולו חיצוני ומבוסס על שכל אנושי שיש לו גבול. וכ"ק אזמנ"ר זצ"לה"ה אמר בשם הרה"ק מרוזין שהסביר את דברי השבח של הרמב"ם על אריסטו ע"פ משל של חכם וטיפש שנכנסו לארמון של מלך אז החכם אינו מסתכל ביפיו של הארמון, אלא רוצה לראות את פני המלך, משא"כ הטיפש אינו מסתכל כלל בהמלך, אלא ביופי של הארמון. כך אריסטו הי' לו השגות, אבל רק בגלגלים וכדומה, ולא הי' לו שכל להיות דבוק בעצמותו ית'.

אבל למעשה חכם יוני זה, אף אחר שהשיג את חכמתו הגדולה, וביטל כל עניני עולם הזה, לא היה בכוחו לעמוד בפני תאוות היצר, עד שבעבור רוב בזיונו, שם קץ לחייו. כי לא על השכל לבדו יחי' האדם, כי אם על מוצא פי ה', המהווה את העולם בכל רגע ורגע. ולמעשה כבר האירו לנו חז"ל במאמרם אלמלא הקב"ה עוזרו אינו

לכלל ישראל מזה חיות, וכיון שהתברר שאין די בנס הקודם, להביא חיות לנפשות ישראל, הוסיף הקב"ה לעשות נס אחר, וכיון שהקב"ה לא עשה לנו עדיין נס נגלה אחר נס חנוכה, מוכח שעדיין נס דחנוכה מאיר לנו (וראה בזה שפת אמת תרל"ז).

הרחמן הוא יאיר לנו בכח ימים אלו, שנוכל להחזיק במעוז התורה והאמונה, ונזכה במהרה לאורו של עולם בביג"צ במהרה בימינו אמן.

לעבודת השי"ת בכל השנה. וכמו שהאריך במאור עינים בכל מועד כוחו וענינו הנשפע בו, ובאמת כבר מצינו יסוד זה בזוה"ק (תצוה קפג:): לגבי אכילת מצה בפסח, שאחר שאכל ממנו במשך שבעה ימים, הרי זה כבר מועיל למשך כל השנה.

א-ל ה' ויאר לנו

והנה הענין של ימי החנוכה הוא להאיר את האמונה בתוך החשיכה של עניני הטבע, וחג זה הוא מיוחד לדורות הללו, כי בכל הניסים שעשה הקב"ה לאבותינו הי'

סעודה שלישית שבת חנוכה תשפ"א

נתת ליראיך נס

ההתפעלות הגדולה מנס זה, הרי זה שגר דולק יותר מן הרגיל, אינו חידוש גדול כל כך, שכן מצינו רבים כאלו, כגון אצל ר' חנינא בן דוסא שהחומץ דלק, וכן מצינו במדרש פר' בראשית (יא, ב) שהנר של שבת דלק עד מוצאי שבת ועוד.

בישמח ישראל מביא בשם אביו הרה"ק רבי יחיא"ל זי"ע, שהקשה למה קבעו את ימי החנוכה על נס הנרות, הלוא היה התחדשות לא רק של הדלקת המנורה אלא של כל עבודת ביהמ"ק. וכן צ"ב מהו

זה הזמן, מופיע קדושת הכהן בהדלקה זו, וכ"א מישראל החפץ באמת, אף אם הוא אחוז בסבך העוונות ושחה לעפר נפשו, יוכל לזכות לתשובה שלימה ולהרגיש קדושת הימים האלה, להמשיך על עצמו ועל כללות ישראל נר מצוה ותורה אור, להאיר מתוך חשיכה בכל ענינים ברוחניות ובגשמיות, עכל"ק.

נר לרגלי דברך ואור לנתיבתי

ויש להסמיך לזה את דברי כ"ק **אזמו"ר זצ"ל** "ה", שהקשה על מה שנאמר, ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד, שלכאורה ראייה אינו בגדר השתמשות, וכדמצינו דקול ומראה וריח אין בהן מעילה (ואף דאיכא איסור), אלא י"ל דראיית נר חנוכה עושה תיקון גדול בנפש האדם, ולכן נקרא השתמשות, והתירו זאת רק כדי שיוכלו להודות ולהלל וכו'. וזהו כמדובר לעיל, שהדלקת נרות חנוכה בכוחם לעורר נשמות ישראל, ולהשפיע הרהורי תשובה, על כן יש להסתכל בנרות להאיר ולהיטיב את האדם.

ומבאר שזה הכלל, כשבן ישראל מתהלך בצדקו, וכמו כן כלל ישראל בזמן שעושים רצונו של מקום, הרי הם ראויים לניסים, ואין כל חידוש בזה, ולכן מצינו בכל הדורות ניסים כאלו, אבל בימי היוונים והמתיוונים, שבני ישראל היו בשפל המצב, לא היו ראויים אלא לדרך הטבע בלבד.

כי אתה תאיר נרי

אך כשמצאו את פך השמן, הרומז לנקודת החכמה, והדליק הכהן גדול את הנרות, נר ה' נשמת אדם, בזה הלהיב את לבבות ישראל והכניס בהם קדושה גדולה, עד שעשו בני ישראל תשובה שלימה וחזרו להיות ראויים לנס. וזהו החידוש של ימי החנוכה. כלומר, שענין הדלקתנו את המנורה, אינו עשיית זכר לנס השמן, אלא להרהורי תשובה שהכניס הכהן לכלל ישראל בהדלקת המנורה, שבזה הטיב לנשמות ישראל, ואח"כ בדרך ממילא נעשו ראויין לנס.

ומסיים דבריו בלשונו הקדוש, ובכל שנה ושנה כשמגיע

נרות, והאיש הלך מיד להביא את מנורתו, אך הרה"ק מווארקי רצה דוקא מנורה של כסף, ונענה האיש שגם לעצמו אין לו כזה, אך יש לו כפות כסף גדולות שקיבל כדורון דרשה לרגל חתונתו, ואולי יוטב בעיניו להשתמש בהם, והסכים הרה"ק לזה.

הבינה תגדל מהמעשה

והנה החי' הרי"ם הדליק תיכף, אך הס"ק זי"ע התחיל כדרכו בהכנה רבה למצוה, "עהר האט זיך נאך געדרייט" ולא מיהר להדליק נר חנוכה. כשתמה הרה"ק החידושי הרי"מ לפשר התמהמהותו בשעה מאוחרת כזאת - הרי זריזין מקדימין למצוות, הרגיש בכך הרה"ק מווארקי ופנה אליו וכך אמר לו, כי כל ענין הזריזות במצוה לומדים מן הפסוק ושמרתם את המצוות, ודרשו חז"ל אם באת מצוה לידך אל 'תחמיצנה' (ע' רש"י מגילה ו:), אך הם גם אמרו (תענית כה). מי שאמר לשמן וידליק יאמר ל'חומץ' וידליק, דהיינו שגם החומץ אפשר עם כוונה ראויה להעלותה.

יעזור ה' יתברך שנזכה לקבל ההשפעות של נרות חנוכה ועל ידי זה לזכות לערכתי נר למשיחי בב"א.

אמרים

עד שתכלה רגל מן השוק...

פעם באחד מימי החנוכה היה הס"ק מווארקי זי"ע בווארשא לצורך איזה השתדלות במצות פדיון שבויים דהיינו הצלת אברכים מגיוסם לצבא הפולני, אשר כידוע השקיע רבינו בזה עבודה גדולה.

והיה אז עמו בפעולת ההשתדלות הרה"ק החידושי הרי"מ זי"ע, ומחמת רוב טרדה דמצוה התאחרה השעה עד לאחר חצות הלילה, ועדיין לא הדליקו נרות חנוכה, וכמובן לא קלה היתה המלאכה למצוא נרות חנוכה בשעה מאוחרת כזאת (ובפרט בפולין שהלילה מוקדם מאד) עד שבדקו ומצאו בית יהודי, וביקשו ממנו רשות להדליק

בדמות נמר שיש בו מדת העזות, שזוהי מדתם, וכאן גם ראינו איך שהרהיבו היוונים עוז בנפשם ללחום נגד קדושת ישראל, ולא למדו מוסר מהרשעים שקדמו להם, שכולם נחלו מפלה, וזהו תוצאה ממדת העזות והחוצפה, כי החצוף הוא למעלה מכל חשבון, ואינו משתמש בשכל ודעת.

עז כנמר לעשות רצון אביך שבשמים

ומחמת שהיונים שלטו אז בעולם, הכניסו בכל אדם מדת העזות וחוצפה, והחשמונאים הכניסו עזות זו לצד הקדושה, ולמדו מהם להשתמש במדת החוצפה לכבוד שמים, ומזה נסתעף שלבשו עוז בנפשם שיעמדו קומץ אנשים ויקראו מלחמה וחרב שלופה על צבא רב כחול הים גבורי החיל מזוינים בכל כלי מלחמה, שזה נגד השכל, ועי"ז נצחו.

מעט אור דוחה הרבה חושך

נמצא דבנס זה התרחב גבול הקדושה על חשבון גבול החיצונים, וע"כ תקנו נמי מצות נ"ח על פתח ביתו מבחוץ להאיר

ועל ניסיך שבכל יום עמנו

ובאמת במעשה זה גם נרמז ענין נס חנוכה, שהרי מטרת הנס הוא לזכור שגם הטבע הוא מעשה ניסים אלא שהוא נס תמידי, ומי שאמר לשמן וידלק יאמר לחומץ וידלק. והנה ידוע קושית הבית יוסף שהנס לא היה רק ז' ימים, ולמה קבעו שמונה ימי חנוכה? וביאר ב"ק אזמו"ר הרה"ק רבי מנחם זצ"ל שכל מטרת הנסים הוא, שע"ז יכירו שאין מציאות של טבע, והכל הוא מהשי"ת, ובידו לעשות בהם כרצונו, ולפי"ז עיקרו של ימי חנוכה, הוא שיוכל להתבונן שכל הטבע הוא מה' כמו הניסים וזה דוקא ביום שבו על פי טבע היה שמן, ולהכיר שגם זה נס מה'. וזהו שאמר הפייטן 'בני בינה', אלו הם שמבינים עיקר הנס, 'ימי שמונה' קבעו שיר ורננים, כי היום השמיני הוא העיקר, שזה ההכרה שגם היום הטבעי הוא רק נס.

שתצילני מעזי פנים ומעזות פנים

בשם משמואל מביא דבר נפלא, דהנה דניאל ראה מלכות יון

מעיז לבוא לפניו ולהשפילו עד שמרגיש שאינו כדאי, ילבש בחוצפה כמדו, וירחיב עוז בנפשו לגשת אל הקודש, ולהאמין בעצמו וידליק נר אחד, ועי"ז יעשה נס, ובהמשך יאירו בדרך נס גם שאר הנרות, ולא יפול עוד בנופלים.

הארת קדושה ברה"ר עלמא דפרודא, להורות שלא בלבד שנסתלק החושך ממקום הקדושה, אלא שנהפך החושך אף בגבול החיצונים לאור, עכתוד"ק.

ומזה נלמד דאף מי שהיצה"ר

קידושא רבא תשפ"ב

בפשטות נראה דכל השבטים ויעקב היו עסוקים בצום וצעקה לה', השבטים בשביל מכירת יוסף, וגם יוסף על מכירתו, וגם יעקב התאבל על בנו, והיו מתפללים לה' בכל לבם ובכל נפשם.

ויהודה היה עסוק ליקח אשה. ולעיני בשר נראה, כי הוא אינו באותו דרגא כמוהם, שכן עסוק הוא בנשיאת אשה, ואינו משתתף בצער של המכירה. אף על פי כן מגלה לנו המדרש, כי אנוכי ידעתי את המחשבות, דאין שום אדם יודע מחשבות הטמונות בלב איש, והחשיב הקב"ה יותר את

האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב

ויקח יעקב אשה וישם שמה ליהודה (א). במדרש רבה (פה, א) רבי שמואל בר נחמן פתח, כי אנוכי ידעתי את המחשבות. שבטים היו עסוקים במכירתו של יוסף, ויוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויעקב היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויהודה היה עסוק ליקח לו אשה, והקב"ה היה עוסק בורא אורו של מלך המשיח.

מרן הרבי ר' בונם זי"ע בקול שמחה ביאר את המדרש,

שלא יתכן לפרש כן דברי הר"ב זי"ע, שיתייאש האדם מתשובת עצמו, וישאיר התיקון לבניו, אלא וודאי הכוונה שהתחיל מחדש לעבוד את ה', והתחיל מן המצוה הראשונה שבתורה, עכ"ד.

אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח

בין כך ובין כך, הצד השווה שבהם, הוא ענין המרירות, שמחמת העבירה אין מוצא מקום לעצמו, שזה דבר ידוע במשנתו של הרבי ר' בונם זי"ע, וכדברי השפ"א בפרשה דידן (תרס"ד) בשם זקינו החידושי הר"ם, על פסוק הילד איננו ואני אנה אני בא, כי תשובה שלימה הוא כשאינו מוצא לו שום מקום ומציאות בעולם ע"י החטא. ובשעה שהבעל תשובה יודע שעל ידי החטא אין לו מקום, אז השי"ת נותן לו מקום חדש, וזהו ושמתי לך מקום. אבל אם הוא סומך על כך מלכתחילה, עד

מעשה יהודה, וממנו הוא בורא אורו של משיח. עכ"ד ק.

יצוה את בניו אחריו ושמרו דרך ה'

ולא נתבארו בדבריו הק' את מחשבת יהודה, ומה גודל החשיבות בזה, והנה תלמידו הרה"ק ר' שמואל שינאווער זצ"ל, בעל רמתיים צופים על תנא דבי אליהו* בספרו (פ"ה סימן ג"ז) ביאר את הדברים, שיהודה בהיותו מלך עליהם, בודאי היו דבריו נשמעים, והיה ביכולתו לפטור את יוסף ולהשיבו אל אביו, וחשב בדעתו שלגודל חטאו כבר אין מועיל עבורו שום תשובה. על כן חשב אולי יקים ויעלה אותו אחד מזרעו, על כן היה עסוק ליקח אשה. ומחשבה זו יקר בעיני הקב"ה, על כן בורא מזה את אורו של משיח.

תתחדש כנשר נעורכי

כשהגיעו הדברים לפני הרה"ק מקאצק זי"ע, אמר

(* בספרו נרשמו תורות רק על הפרקים הראשונים, ובסוף הספר יש קונטרס שלם של סיפורי צדיקים, עובדות נפלאות שנכח בהם. נראין הדברים שהספר נועד מלכתחילה להיות למוצאי שבתות, שבו נוהג ללמוד תנא דבי אליהו וכן לספר סיפורי צדיקים, על כן באו יחדיו.

אצלו, אלא מתחיל מחדש, מבלי
הבט על העבר, וזה הוא דבר גדול
מאד, ומזה בורא הקב"ה אורו של
מלך המשיח.

יה"ר שנוצה להתחזק ולעבוד את
ה' מתוך שמחה ובמהרה
ניגאל ברחמים אמן.

שחושב שאין חסרון כ"כ בחטא
מכיון שיש תשובה, אז אינו קולט
כלל, עכ"ד.

אל תביט אחריו

ומזה מגיע גדול ההתחזקות, אחר
שכבר הבין האדם שהפסיד
הכל, אין נותן לייאוש לקנות שביטה

סעודה שלישית תשפ"ב

בעת זקנה צריך כל פעם להתחדש,
כמו שכתוב תתחדש כנשר נעורכי.
וכדברי רש"י בתהילים (קג, ה) כנשר
הזה שמחדש כנפיו ונוצה משנה
לשנה, ע"כ. דהיינו כי היסוד של
ההתחדשות הוא להסיר הנוצות
הישנים, כלומר לשכוח לגמרי את
העבר, ולהיות עסוק רק עם רצון
ה' בהווה.

מוסיף והולך

ולכך נמשלו ישראל ללבנה,
שהיא מתחדשת בכל פעם,
כמו שאנו אומרים בברכת הלבנה

החודש הזה לכם

וישב יעקב בארץ מגורי אביו
בארץ כנען. אלה תולדות
יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה
היה רעה את אחיו בצאן, והוא נער
את בני בלהה ואת בני זלפה נשי
אביו, ויבא יוסף את דבתם רעה
אל אביהם.

בספה"ק בית אהרן, 'והוא נער'
שבכל עת היה בבחינת
נער, כי כוחו של יוסף היה
בהתחדשות מתמדת, וזהו הביאור
בפסוק, נער הייתי גם זקנתי, שגם

ומתקרב אל התורה, אפילו לא טיהר עדיין גופו ונפשו מחלאתם אשר קיבלו על ידי חטאתם, אדרבא התורה תלמדהו דעת איך לשוב ולטהר נגעי נפשו וגופו.

חנוכה - כח ההתחדשות

וְזָה נרמז בחנוכה, כי חנוכה הוא מלשון 'חנוכת המזבח' שהוא ענין התחדשות, שישוב האדם אל ליבו לעסוק בתורה, אף שלא תיקן עדיין את העבר, ובלבד שיחשוב שעתה מתחיל מחדש, ובזה יתבאר, פתילות ושמונים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה (שבת כא:), כלומר אף מה שאי אפשר לתקן בכל ימות השנה, מדליקין בהן בחנוכה, אפשר ע"י כח החנוכה וההתחדשות, שאין חושב על העבר ומתחיל מחדש לעבוד את ה', ולקיים מצוותיו.

יְדִי"ךְ שנזכה להתחדש ולהוסיף אורה עדי נזכה לערכתי נר למשיחי ב"ב אמן.

שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן. וענין החידוש הוא ע"י שנתמעט אורה בכדי שתתחדש אח"כ ביתר שאת, וזהו ג"כ בעבודת האדם, כי לאחר שעבר היום, והאדם חושב מה הוא, ומה עבודתו, ואז צריך להתחיל עבודתו מחדש, עובדות חדשות ומלחמת היצר מחדש, כאילו לא עשה עד הנה כלום.

השיבנו אבינו לתורתך

וּבְבִנֵי יִשְׂרָאֵל (כסלו טבת ג, י) מביא שאמרו המקובלים, על פי הכתוב (ירמיה ד, ג) נירו לכם ניר ואל תזרעו אל קוצים, שמי שזורע בלא הקדמת חרישה, נעשה מכל עבודתו קוצים, וזה רומז שהתורה שהאדם עוסק בה בעודו רשע, חלילה מוסיף כח לסט"א, אך בוודאי כוונתם הוא דוקא בעוסק בתורה בלא שמתחרט על העוונות, וכדמרגלא בפומיה דרבא (ברכות יז). שלא יהא אדם קורא ושונה וכוועט וכו'. אבל אם מעתה מודה ועוזב

ליל שבת קודש שבת חנוכה תשפ"ד

דחוי, שמרגיש שמדחים אותו מן השמים ואין מאירין לו פנים, בכל זאת הוא מתחזק ונמשך אחר השי"ת, ובזכות ההתאמצות בתוך החושך זוכין אחר כך לאור גדול, כמאמר הכתוב (ישעי' ט') העם ההולכים בחושך ראו אור גדול.

והתקדישתם - והייתם קדושים

ובספה"ק בת עיין (דרושים לחנוכה)

כתב דיש שני בחינות

בעבודת ה', בחינה אחת נקרא 'עבודת חוץ', והוא להמשיך אור וחיות ולעבוד את ה' בשעה שהוא עוסק בצרכי גשמיים ההכרחיים, והבחינה השנית נקראת 'עבודת פנים', והוא להמשיך אור וחיות בעת עסקו בתורה ומצות. וזה כלל גדול, שאי אפשר לבא לעבודת פנים טרם בואו לעבודת חוץ, ולכן דוקא אם מקדש ומטהר עצמו בשעת צרכי גשמיות ההכרחיים, וממשיך בהם אור וחיות, יכול לגשת לבחינת עבודת פנים, דהיינו להמשיך אור וחיות בתורתו ועבודתו.

והתענג על ה'

איתא בחז"ל (שבת קיח, ב) כל המענג את השבת נותנים לו משאלות לבו, יש 'ווארט' מהקאצקער רבי זי"ע שהקשה, הלוא מי שמתענג מן השבת וחי עם הקב"ה, הלוא זכה לגדול שבתענוגים, וא"כ מהו זה שנותנים לו משאלות ליבו, וכי מה חסר לו עוד.

בצר - הרחבת לי

איתא בשם משמואל^א (מקץ תרע"ב) דהנה בשעה שהאדם מתענג על ה', כל העולם ומלואו כאין ואפס בעיניו, ואז לבו פתוח כאולם לעבוד את ה' מתוך שמחה. אך בעת שהאדם נמצא בחשכות ושערי הלב סתומים, אזי צריך להתאמץ מאד כדי לעבוד את ה' כראוי. והנה העבודה של נר חנוכה הוא להאיר ברשות הרבים דייקא בזמן החושך, ובתוך מצב כזה לזכור את ה' בכל מעשיו, ולזה מניחין נר חנוכה בשמאל, שזה רומז לשמאל דוחה, לומר שאף כשהאדם בבחינת

אל תשפכו דם השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר, ויד אל תשלחו בו, למען הציץ אתו מידם להשיבו אל אביו ע"כ. ובפשטות ראינו כאן שראובן עשה דבר הגון שהצילו ממוות, אך במדרש יש משום רמז תרעומות עליו, שאמרו שהיה יכול להצילו לגמרי, כמבואר במדרש (פרשת בהר לד ח) אמר ר' יצחק, למדתך תורה דרך ארץ שכשיהא אדם עושה מצוה יהא עושה אותה בלב שמח, שאילו היה ראובן יודע שהקדוש ברוך הוא מכתוב עליו, 'וישמע ראובן ויצילהו מידם', היה טוענו ומוליכו אצל אביו. ואילו היה יודע בועז שהקדוש ברוך הוא מכתוב עליו ויצבט לה קלי, עגלים פטומים היה מאכילה, עיי"ש. הרי ראינו שהמדרש טוען שהיה יכול להצילו לגמרי ולהביאו אל אביו, ונמנע מזה שכן לא ידע את גודל מעשיו.

אב לבנים יודיע אל אמיתך

למדנו מכאן שהאדם אין משיג עד היכן החשיבות של המעשים שלו, ואם היה יודע ורואה

רוח דעת ויראת ה'

ובשם משמואל (פינחס תר"ע) מפרש המאמר חז"ל של 'נותנין לו משאלות ליבו', היינו שנותנין דעת ללב האדם לידע מה צריך להיות המשאלות שלו עכ"ל. שבעת שהאדם זוכה לעסוק בעבודה גבוהה מקבל השגות חדשות, ואז רואה מה אפשר להשיג עוד. נמצא דראשית העבודה צריך להיות בעבודה שבתוך החושך, ולזה מסייע נרות חנוכה, שיוכל להאיר בתוך החשכות, ומזה יעלה מדרגא לדרגא, עד שיזכה למשאלות ליבו לילך מחיל אל חיל.

שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות

הנה כשראו האחים את יוסף מתקרב עליהם אמרו, לכו ונהרגהו ונשליכהו באחד הבורות וגו', ואמרנו היה רעה אכלתהו וגו', (ובאוה"ח הק') שאף אין בזה שקר, שאכן החיה תאכלהו לאחר הריגה), וישמע ראובן ויצלהו מידם, ויאמר לא נכנו נפש, ויאמר אלהם ראובן

כמו יעקב אבינו, נסתלקה ממנו שכינה במשך כ"ב שנים, והוא עומד בצדקו כמקודם, וכל העולמות תלויין בו, הכל כמו בעת האור.

ובעין זה מצינו בהרה"ק מבארדיטשוב זי"ע, בעת שרדפוהו מתנגדיו, היה לו חלישות הדעת גדולה עד שנאבדו לו לתקופה כל מדריגותיו הנעלות וההתלהבות הנוראה, ובאותו זמן התפלל כאיש פשוט מתוך סידור קטן מילה במילה ללא שום סימני דבקות, ושהה אז אצל תלמידו הרה"ק המגיד מקאזניץ זי"ע עד שחזר למצבו הקודם.

בבהירות מה כל מעשה טוב שלו פועל, וכמה מחשיבים אותו בשמים, היה מתאמץ יותר ויותר, ובשפת אמת (וישב תרל"ד) הוסיף בה תבלין, אילו הי' ראובן יודע וכו', לא מיירי לענין החשיבות של המעשה כשלעצמו, אלא שאם היה יודע שמעשיו יהיו כתובים בתורה וילמדו ממנו הדורות הבאים לעשות כמעשיו, ובזה יהא לו השפעה לדורות, היה לו מזה תוספת כח וסיוע לחזק את עצמו, לעמוד בשמחה בנסיונות. לכן צריך כל אדם ליישב עצמו, שיזכור כל מעשיו אין נוגעים רק לו לבד, אלא גם לזרעו אחריו לדורות.

סוף מעשה במחשבה תחילה

וימצאהו איש והנה תועה בשדה
וישאלהו האיש לאמר
 מה תבקש. הנה כשיוסף הלך לחפש אחר אחיו, אמר לו המלאך 'מה תבקש', יש דיבור נפלא מהרה"ק **מקאצק זי"ע,** שהמלאך לימד כאן את יוסף הצדיק, כיון שהולך להיות

כולם שווים לטובה

בשפתי צדיק מביא דבר נפלא
 ששמע מזקיניו החידושי **הרי"ם זי"ע,** בשם רבו הרבי רבי **בונם מפרשיסחא זי"ע.** שמשני דברים בתורה היה לו התפעלות גדולה ומתבונן בהם כל ימיו. ואחד מהם היה הענין שצדיק יסוד עולם

משה לייב מסאפוב זי"ע, וכי מה עושה החכם בחשך, והוא מפרק לה, החכם כשחשוך עומד במקומו ואינו הולך הלאה עכל"ק. כי האדם צריך תמיד לראות אשר לפניו ולזכור מה מטרתו ולהיכן הוא הולך, וכשחשוך צריך ליזהר שלא לעשות דברים מתוך בלבול, וכן היה עצת היוונים, הם הביאו חושך לעולם, כי רצו שהאדם ילך בלא אמונה, שבזה יתרחק מן הקדושה, ועתה בימי חנוכה יש הארה מיוחדת שידע כל בר ישראל מה הוא מבקש ויראה את אור האמת, ויוכל לעבוד את ה' מתוך שמחה, כן יעזרנו ה'.

בעת צר ומצוק רחוק מאביו ובמקום טומאה כמצרים, איך יוכל לעמוד בצדקו ולא להתבלבל מן היצר, והעצה היעוצה היא, שיחשוב תמיד אודות השאלה 'מה תבקש', להיכן אתה רוצה להגיע. כי רוב האנשים עושים מעשים רבים אך אינם חושבים כלל מה יצא בסופו של מעשה, ואם אדם חושב תמיד מחשבה זו יכול להינצל מהכל, וזה היה עצת המלאך.

החכם עיניו בראשו

וכן מצינו בקרא, 'הכסיל בחושך הולך', והקשה הרה"ק רבי

סעודה שלישית שבת חנוכה תשפ"ד

הפתילות באופן שיאירו הנרות לעבר הנר האמצעי, ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה ה' את משה. וברש"י ויעש כן אהרן, להגיד שבחו של אהרן שלא

החשך יכסה ארץ ועליך יזרח ה'

בריש פרשת בהעלותך, ה' צוה שבעת שמעלים את אור הנרות א"ל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, שיסדרו את כל ראשי

והאר עינינו בתורתך

ואיתא בגמרא מס' שבת (כא, ב) בסוגיא דחנוכה, דזמן הדלקת הנרות הוא עד שתכלה רגל מן השוק, ועד כמה, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן 'עד דכליא ריגלא דתרמודאי'. וברש"י שהם אומה שמביאין עצים, ולכאורה תמוה שנקטו כאן בתוך הסוגיא דחנוכה את האומה של התרמודאין, והנה בגמרא (שבת לא, א) מסופר אודות איש שרצה להקניט את הלל הזקן בערב שבת, ושאלו שאלות מוזרות כדי להכעיסו, וכששאלו הלל, בני מה אתה מבקש, שאל מפני מה עיניהן של תרמודיין תרות, דהיינו שיש להם עינים מוזרות, וברש"י כתב רכות, ענה לו הלל, בני שאלה גדולה שאלת, שהיא שאלה חשובה מאד, והשיב, שהיא מפני שדריין בין החולות.

ובאמת צריך ביאור מהו השאלה הגדולה ששאל כאן, אלא נראה דיש כאן רמז עמוק, דהתרמודאין היו מקלקלין עיניהן,

שינה. והקשו המפרשים, וכי יעלה על הדעת שאהרן ישנה חלילה, ומה הרבותא שלא שינה מציווי הקב"ה.

וביאר כ"ק אזורי זצ"ל ה"ה, שבעצם היה צריכים לראות תמיד את אור ה' בעולם, אך אחר חטא אדם הראשון בא חשכות לעולם, ובני ישראל צריכים להאיר את העולם, שהחושך לא יסתיר את אור ה', וזהו להגיד שבחו של אהרן 'שלא שינה', שפעל אהרן הכהן בעבודתו במנורה, 'שלא יהא שום שינוי' בין מטה ומעלה, ואף כאן בעולם החושך יאיר אור ה' עכ"ל.

ויהי הענן והחושך - ויאר את הלילה

והנה נרות חנוכה הוא המשך למנורת המקדש כדברי הרמב"ן, ועל כן מדליקין על פתח ביתו מבחוץ, ובשעה שהחמה שוקעת, שאז הוא זמן שהחושך שולט בעולם, ודוקא אז מדליקים הנרות באופן שיאיר בחוץ, שזה היה עבודת המנורה, שיהא אור גם במקום החושך, וגם שם יזכרו את השי"ת.

אף במקום חול, וזהו עד שתכלה רגלאי דתרמודאי, שאף האדם הנמצא בשוק יתבטל ממנו הקלקול של התרומדאין, מרוב שייכות עם נרות הקודש, כי עם אור הקדושה, יוכלו לתקן את העינים כראוי. יהי רצון שבזכות אור המנורה נוכל לטהר את העינים, ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

והיו רחוקין מן הקדושה, והשאלה היא איך נפלו כל כך עמוק, עד שהושחרו עיניהן, ועל זה ענה להם מפני שדריין בין החולות, שהם עוסקין רק בעניני חול, ואין להם שום שייכות אל הקדושה. ובדרך דרוש נוכל לומר, שעבודתינו היא להביא את הכח של אהרן הכהן שהדליק את נרות המקדש, שיאירו

הרה"ק רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע

מוצש"ק וישב תשפ"ב

אלה תולדות

בשבוע זה (כ"ט בכסלו) היארציית של הרה"ק ר' ישראל מהוסיאטין זצ"ל, הוא היה נכדו של הרה"ק מרוז'ין, ואף נקרא על שמו, תחילה התגורר בהוסיאטין ובהמשך עבר לעיר ווין, ואח"כ עלה לארץ הקודש ונסתלק בשנת תש"ט.

כולם גיבורים כולם קדושים

בעת עלותנו לכהן במקום אביו, טרם כניסתו לעריכת שלחנו הראשון, אמר דבר נפלא אודות המנהג שהיה בבית רוז'ין להיכנס לטיש בלי גארטי"ל, אזי אמר דאי' בגמ' (שבת ט:) מאימתי התחלת אכילה, משיתיר החגורה – זה נאמר לגבי הדין שאם כבר התחילו את הסעודה, אין מטריחין אותנו להפסיק לצורך תפילת מנחה וכו', ובני בבל היה מנהגם לפתוח החגורה בתחילת הסעודה. - וכה ביאר, מאימתי התחלת סעודה, מתי אפשר להתחיל 'פירן טיש', משיתיר החגורה, שכן החגורה בא להפסיק בין הלב לשאר הגוף, ובזמן דכל האיברים שוים הם בקדושה כל כך עד שאפשר כבר לוותר על החגורה, אזי יכול לנהוג שולחנו.

אם כבנים אם כעבדים

ויש להסמיק לזה העובדא, שהרה"ק ר' מרדכי מנאדווערנא זצ"ל בימי צעירותו היה ממעט מאד באכילה אבל בימי העמידה הפסיק בהנהגה זו, והתחיל לאכול כרגיל. כאשר שאלו אותו על כך, נענה ואמר, בסליחות אנו אומרים, הנשמה לך ו'הגוף פעלך' וכו', ובהמשך אנו אומרים הנשמה לך ו'הגוף שלך', והביאור בשינוי הוא כך, למרות שהעיקר הוא הנשמה, כי היא

רוצה רק לעשות רצון קונה, וזהו הנשמה לך - להקב"ה, אך הרי בלתי הגוף אי אפשר לעשות מצוות, לכן נחשב הגוף כפועל העוזר לנשמה, וזהו והגוף פעלך, ועל כן אנו צריכים ליתן לה כדי מחייתה בלבד, אך כאשר זוכה האדם להפוך את החומר לצורה, אזי כבר גם הגוף 'שלך', ואז אין צריך יותר להסתגף באכילה.

טוב מושל ברוחו מלוכד עיר

פעם שאל אחד את רבנו, כנראה שזה היה כבר בעיר ווין, מה זה שקוראים אותו בשם 'וואונדער ראבינער', (רב עושה פלא) ענה לו רבינו, הנה יש 'רב עיר' שזהו המושל על עירו, ויש 'רב מדינה', והוא מושל כבר על כל המדינה, ואילו 'וואונדער ראבינער' זהו המושל על עצמו...

כדי שיכוונו את ליבם למקום

דרכו בתפלתו היתה בפשטות מלבד בחג הסוכות שבו האריך ועמד בדביקות שעות ארוכות בעבודת הנענועים, כאשר שאלוהו מפני מה מאריך כ"כ בזה, הלא אף לפי כוונות האריז"ל אין צורך באריכות גדולה כזו, ענה אכן כך, אך יש לי בקבלה כוונות נוספות מהמגיד ממעזריטש זי"ע.

והנה לכאורה לא מצינו כוונות נוספות מהמגיד, אלא כל דבריו בכתביו הם על דרך העבודה, ודיבוריו בענין הנענועים הוא לחבר את הלב לאבינו שבשמים, ובדרך אפשר, שהמכוון בזה, שלא די לו רק לכוון את כוונות האריז"ל, אלא יש לקיים דברי המגיד המורה ובא איך לחבר את הלב, וזה אורך זמן.

לקשר דעתו בה'

ואכן כבר מצינו אצל המגיד הרה"ק הרבי רבי בער זי"ע שאחד שהיה נוהג להתפלל על פי כוונת האריז"ל, ראה איך שהמגיד שוהה בתפלתו כמה שעות, ושאל את פי קדשו, מפני מה יש להאריך כל כך בתפילה, הלא הוא גם כן מתפלל על פי כוונות האריז"ל, ובכל זאת אינו מאריך כל כך.

שאלו המגיד, ממה הוא מתפרנס, וענה שנוסע מפעם לפעם ליריד, ומביא משם סחורות, ומוכר אותן בעירו. שאלו המגיד, ואיך אתה יודע בסוף השנה שהשבח יתירה על ההוצאה, ענה הלה שעושה חשבון בביתו לראות סכום פדיונו של השנה, ומחשב הרווח מול כל ההוצאות, ואז רואה איך שהרוויח. שאלו המגיד, אם כן למה לך לטרוח בדרכים ולנסוע על היריד, די לך שתכתוב בביתך את סכומי הרווח וההוצאות, ותדע כמה הרווחת.

התחיל הלה לתמוה, וכי מן הכתיבה גרידא יבוא הריוח, הלוא צריך לנסוע לשם ולקנות בפועל ולסחור, ורק אז יוכל לרשום הרווחים, אמר לו המגיד, דין הכוונות כדין הסחורות, אם לא נמצאים שם אין כל רווח בהם, רק אם תקשור נפשך שמה ויהיה לך שהות לקנות דבר חפץ, אז תרויח בהכוונות וזהו הטעם שצריך האריכות בעת התפלה.

להושיע משופטי נפשו

פעם נכנס אליו חסיד, ושפך לפניו את ליבו שיש לו משפט קשה עם גוי, שרודף אותו, אזי ענה לו רבינו, השי"ת יעזור שהגוי יעשה תשובה, האיש תמה ושאל, מה שייך אצל הגוי שיעשה תשובה, השיב לו רבינו אצל גוי תשובה הוא, תצא רוחו 'ישוב' לאדמתו... ואכן תוך כמה ימים שב הגוי לאדמתו, והיהודי היתה לו ישועה.

שלא ידחקו את הקץ

פעם ביקש כ"ק אזמו"ר זצללה"ה שיחזרו לפניו על חלק מתוכן שיחת הרה"ק ר' אברהם אלימלך מקארלין עם הרה"ק מהוסיאטין, שהיה בשנת תרצ"ט, וזה התוכן: הרבי מקארלין שאל, מדוע לא יתבעו צדיקי הדור שכבר תהיה גאולת ישראל, אחר רוב הצרות שכבר באו על עם ישראל, וקשה כח הסבל. השיב הרבי מהוסיאטין: הצדיקים מתפללין, ואף יכולים להרבות בתפלה, אבל לעמוד בהפצרה ולתבוע 'סי קאן חלילה שאדען' עכל"ק.

בטל רצונך מפני רצונו

כי אכן אין להתעקש עד הסוף אלא צריך להפציר ואח"כ לומר להקב"ה, והטוב בעיניך עשה, וזהו ענין 'נצח והוד' כי נצח הוא להתפלל לשנות הגזירה, והוד זו להודות לרצונו של הקב"ה, וצריך את שניהם. וכן מצינו אצל אא"ז הרב הקדוש מווארקי זי"ע שאמר בפסח בליל הסדר האחרון, מספר ימים לפני הסתלקותו, על הפיוט שנאנו יאמרו לו. שנאנו לשון שתיקה, מלשון שקט ושאנן. כי באמת בכל דור ודור יש צדיקים שיכולים לקרב את הקץ ולהביא את המשח, אך הצדיקים שותקים, כי הם רואים אשר הקב"ה שותק, ואומרים לך ולך כו' כל זאת הוא ממך, לכן גם אנחנו שותקים.

רחום וחנון ה'

בימי מלחמת העולם, כשבאו צבאות הרשע ימ"ש לסיני סמוך לגבולות ארה"ק, היה חרדה ופחד מחשש פלישת הרשעים אל ארץ ישראל, אז עלה רבינו בראש קבוצת צדיקים וחסידים, לקברו של האור החיים הק' ביומא דהילולא דיליה ט"ו תמוז, ההתעוררות שם היתה נורא נוראות, רבנו עמד אחוז שרעפים זמן רב, פתאום פקח עיניו הק' ואמר 'ער וועט נישט קומען'. כאשר שאלו אותו, מנין לו, אמר בפנים שוחקות, כאשר עמדתי בעיניים סגורות ראיתי את השם המפורש כתוב כסדרו ומאיר באור גדול, מזה ידעתי שהרשע לא יצליח לפלוש לארה"ק, אלא ינחל מפלה, וכך הוה.

זכותו יגן עלינו ועכ"א, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

בית המדרש החסודי אמשינאון
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

סדר הזמנים לימי חנוכה

מנחה בשעה 5:15

מעריב בשעה 5:45

כ"ק אדמו"ר שליט"א ידליק הנרות בבית מדרשנו

ביום רביעי גר א' דחנוכה

אחר תפילת מעריב

וביום רביעי ליל זאת חנוכה

בשעה 8:30

ואח"כ עריכת השולחן לרגל זאת חנוכה

על הדלקת נרות בלעיקוואד תבוא הודעה נפרדת בס"ד

וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בְּחֶצְרוֹת קְדוֹשׁוֹ

בית המדרש דחסידי אמשינאוו
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
4408-15th Ave. Brooklyn, N.Y. 11219

בעזהש"ת

בשמחה רבה באנו בזה להודיע
לכל אנ"ש ובאי בית ה'
שבס"ד עלה בידנו לסדר ולארגן

נסיעה לקברי רבוה"ק

לרגל יומא דהילולא קדישא של
רבינו הרה"ק רבי יוסף מאמשינאוו זי"ע

החל בשב"ק פרשת בא, ג' שבט

בהשתתפות ובראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ובהואו שעתה נזכה בס"ד לפקוד ציוני רבותינו הקדושים

אמשינאוו | ווארקע | פשיסחא | ווארשא | ליזענסק | אניפאלי

- השבת נועם הנשמות -

שב"ק פרשת בא נערוך בצילא דרעיא מהימנא
אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זי"ע
בעיר מעזיבוז יצ"ו

- יוצאים מארה"ב יום ד' פרשת בא -
חוזרים יום א' פרשת בשלח

לפרטים ולהרשמה ניתן להתקשר
להר"ר נפתלי ערליך הי"ו - 347-528-9102

אוצר זהב למשקיעים

ניו יארק: 1605-3136-873

ארץ ישראל: 074-7964020

לאנדאן: 4433-0551-7797

נאמער

1

הודעות
ועדכונים

נאמער

5

קול
בקודש

נאמער

2

שיעורי
תניא

נאמער

6

ניגונים

נאמער

3

שיחות
קודש

נאמער

7

הודעות
למערכת

נאמער

4

מעמדים
ודרשות

נאמער

9

שידור חי

”שמעו ותרחי נפשכם”

1605-3136-873